

Lieve Kunst,

Het is ingewikkeld om deze brief naar je te schrijven. Ik weet niet zo goed waar ik precies moet beginnen. Bij de mooie tijden die we samen hebben gehad? Bij de punten waarop het misging? Bij de momenten van euforie? Bij de twijfel?

Het is lastig om je zo te zien, Kunst. Ik heb al jaren met heel mijn hart van je gehouden. Natuurlijk was ik op het begin naïef, wist ik nergens iets van. Alles was goed en positief. De tentoonstellingen die je maakte deden me inzien dat de ruimte die je probeert in te nemen van een heel andere aard is dan gebruikelijk in de maatschappij. Of dat je dat in ieder geval probeerde. In plaats van een op winstgerichte, onpersoonlijke plek, probeerde je betekenis te geven aan de ruimte en de mensen onderling. De methodes die je gebruikte verschilden van elkaar, maar altijd zocht je naar een manier van communicatie. Geen rechtlijnige, eenduidige manier van spreken, maar een subtiele – zelfs als je schreeuwerig was.

Deze diversiteit vond ik aantrekkelijk aan je. Gelukkig bezit je dit nog steeds, en hoop ik dat je altijd zo pluriform blijft als dat je nu bent. Je deed gewoon wat je wilde. Je trok een eigen plan en betrok degenen die zich daartoe geroepen voelde. Altijd kwam dit voort uit een gedachte die je wilde overbrengen. Dit is waar ik ondertussen problemen mee heb gekregen.

Omdat je in taal niet zo goed bent, werk je voornamelijk in beeld. Daar is niets mis mee, maar de beperkingen worden me steeds duidelijker. Men zegt dat een beeld meer zegt dan duizend woorden, wat een algemeen erkende kracht is. Hier lijkt je je weinig van bewust.

Beeld is echter ingewikkeld. Hoewel men er van uit gaat dat iedereen beeld begrijpt, mag dit geen waarheid heten. Reclame is duidelijk ja. Het beeld is sterk, de taal minimaal. Men gaat er in het algemeen vanuit dat jij ook zo werkt. Dat je in een paar seconden te begrijpen bent. De scheidingslijn tussen jou, Design en Reclame wordt steeds minder duidelijk. Dat is een trend waar veel over te zeggen valt, zowel in positieve als negatieve zin.

Voordeel van deze trend is dat je steeds meer onderdeel wordt van het dagelijkse leven. Binnen de Fluxus-beweging probeerde je dit te bereiken door te rebelleren. De vorm van absurde acties bleek echter juist afstand te scheppen. Nu word je verpakt in entertainment en groei je steeds meer samen met de Cultuurindustrie. Kunst, je moet daar niet zo vaak op vakantie gaan.

Cultuurindustrie is platvloers, maakt kunst tot een behapbaar product dat dient tot vermaak. Het is gekoppeld aan een positief geluksgevoel. Er is geen ruimte voor subversiviteit – en als dat wel is, dan wordt het opgeslokt en ‘leuk’ gemaakt. Hetzelfde probleem geldt voor Institutionele Critiek, die zo zeer afhankelijk is van de instituten dat ze onschadelijk wordt gemaakt.

Het valt me van je tegen dat je dat zo makkelijk laat gebeuren. Ik dacht dat je een ideologie had. Een doel. Dat de L’art Pour l’art-fase alweer voorbij was. Dat je werkelijk ergens naartoe wilde streven. Misschien niet zo letterlijk of activistisch als ik het nu benoem, maar wel in de connectie met de toeschouwer. Nu lijkt je eerder een bevestigende functie te hebben. Of het nu gaat over politieke overtuigingen of over schoonheid, je hebt je autoriteit verloren.

Dus als je werkelijk nieuwe kansen op wilt zoeken, dan verwacht ik dat je je gedrag gaat veranderen. Dan wil ik dat je je minder vrijblijvend gedraagt. Dus niet in een galerie gaat zitten wachten totdat iemand openstaat voor contact, maar dat contact afdwingt. Nu zit je op de bank televisie te kijken terwijl iedereen op internet zit. Het is veilig om thuis te blijven. Je hebt het zo vaak over falen, Kunst. Wees nu eens werkelijk bereid om dit te doen.

Veel liefs,

De kunstenaar